

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **N. T. P.**, st. přísl. Vietnam, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoji**, 13 Chu Van An, Hanoj, Vietnam, ve věci ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2017, č. j. 9 A 23/2017 - 68,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně v záhlaví uvedený rozsudek, jímž Městský soud v Praze zamítl její žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, který měl spočívat v odepření vstupu žalobkyni dne 23. 11. 2016 na zastupitelský úřad ČR v Hanoji.

[2] Městský soud při posuzování okolností podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu k účelu společného soužití rodiny na území České republiky dospěl k závěru, že pokud chtěla žalobkyně postupovat nejen podle § 169 odst. 16 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), ale i podle § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, měla se

osobně dostavit na velvyslanectví v následujících 5 dnech v úřední hodiny pro tento typ žádostí (úterý a čtvrtek), tzn. ve čtvrtek 24. 11. 2016. To však neučinila a o osobní podání žádosti se pokusila ve středu dne 23. 11. 2016, tedy mimo příslušné úřední hodiny.

[3] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále „*stěžovatelka*“), kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[4] V úvodu kasační stížnosti stěžovatelka poukázala na to, že povinnost sjednat si termín prostřednictvím systému Visapoint se na ni, jako na žadatelku o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny, nevztahuje. V tomto jí dal městský soud za pravdu.

[5] Dále poukázala na dlouhodobou nemožnost získání registrace v systému Visapoint, která je obecně známa. Tvrzení žalovaného o funkčnosti tohoto systému pak svědčí o tom, že odmítá nastalou situaci nemožnosti přístupu k velvyslanectví řešit. Dále uvedla, že tvrzené stanovení úředních hodin určených pro podávání žádostí bez registrace (tzv. živou frontu) nelze považovat za důstojný způsob podávání žádostí, jak požaduje ve své judikatuře Nejvyšší správní soud. Žadatelé jsou totiž nuceni čekat od nočních hodin před branami velvyslanectví a není jim prakticky umožněno se hýbat. Vzhledem k tomu, že zde však vládne korupce, vietnamská ostraha vybírá k „odbavení“ osoby, které si své místo zaplatily, nikoli osoby, které jsou ve frontě první.

[6] Za stěžejní považuje stěžovatelka skutečnost, že se dostavila v úředních hodinách k zastupitelskému úřadu, avšak přístup jí byl znemožněn. K tomu stěžovatelka s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 – 52, uvedla, že požadavek takové registrace není zákonný, nicméně i přesto měl žalovaný interně určeno, že jeden den je určen výhradně pro žadatele s předchozí registrací. Neexistence registrace tak nemůže být využívána jako argument k jejímu nevpuštění na půdu velvyslanectví. V důsledku uvedeného nebylo stěžovatelce umožněno podat žádost perfektním způsobem. Přesto, že bylo řízení o její žádosti nakonec zahájeno, nic to nemění na skutečnosti, že následně musela opětovně dokládat originály dokladů, bude se muset znovu dostavit na zastupitelský úřad k odebrání otisků, zaplatit správní poplatek, a nadto je nucena hradit vleklé právní zastoupení.

[7] Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že až do vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 153/2016 nebyla vyjasněna otázka výkladu § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Nelze tedy konstatovat, že by zastupitelský úřad postupoval v rozporu s tehdy platnou právní úpravou. Nesouhlasil také s tvrzením stěžovatelky, že lze mít za prokázané, že získat registraci v systému Visapoint nebylo reálné. Zastupitelský úřad navíc umožňoval podání žádostí i neregistrovaným žadatelům, a to v úterý a čtvrtek od 11.00 do 12.00 hodin. Jestliže stěžovatelka odmítá registraci i využití příslušných úředních hodin, domáhá se neoprávněných výhod na úkor jiných žadatelů. Žalovaný také odmítl tvrzení, že občané Vietnamu musí platit ostraze velvyslanectví za místo v živé frontě. Žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou.

[8] Na tomto místě je třeba připomenout, že jádro soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů se soustředí v řízení před městským (krajským) soudem. S tím souvisí i poměrně striktní pravidla o koncentraci řízení a možnosti vymezení žalobních bodů pouze ve lhůtě pro podání žaloby (viz § 71 odst. 2 s. ř. s.). Řízení o kasační stížnosti jakožto mimořádném opravném prostředku proti pravomocnému rozhodnutí městského (krajského) soudu je řízením, v jehož průběhu je Nejvyšším správním soudem přezkoumávána správnost posouzení věci a postupu městského (krajského soudu). Jelikož rámec soudního přezkumu byl předurčen již v řízení o žalobě, není v řízení o kasační stížnosti přípustné uplatňovat nové důvody či skutečnosti nastalé až po vydání napadeného rozhodnutí (viz § 104 odst. 4 s. ř. s. a § 109 odst. 5 s. ř. s.). Kasační soud se tak nemohl zabývat námitkami stěžovatelky, které neuplatnila v žalobě, ač tak učinit mohla (viz výše odst. [5] tohoto rozsudku).

[9] Z uvedeného taktéž plyne, že důvody, které lze v kasační stížnosti s úspěchem uplatnit, se musí upínat právě k rozhodnutí městského (krajského) soudu (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 - 73). Kasační soud se tedy nemohl zabývat ani námitkami stěžovatelky, které byly toliko převzaty ze žaloby, avšak nebyla u nich doplněna argumentace ve vztahu k jejich posouzení městským soudem (viz výše odst. [4] tohoto rozsudku).

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uvedených v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť se jedná o vadu svojí povahou tak závažnou, že by ji musel zohlednit z úřední povinnosti i bez návrhu stěžovatelky (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.). Teprve je-li napadené rozhodnutí vyhodnoceno jako přezkoumatelné, může se soud zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publ. pod č. 617/2005 Sb. NSS).

[12] V souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS či ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS), lze za nesrozumitelná obecně považovat rozhodnutí, jejichž výrok je vnitřně rozporný nebo nevhodně formulovaný takovým způsobem, že rozhodnutí ve svém důsledku nikoho nezavazuje, dále rozhodnutí, u nichž nelze rozlišit výrok od odůvodnění, či rozhodnutí, z nichž není patrné, kdo je jeho adresátem apod. Nedostatkem důvodů však nelze rozumět dílčí nedostatky, ale pouze nedostatek důvodů skutkových (typicky pokud soud opřel rozhodnutí o skutečnosti v řízení nezjišťované, zjištěné v rozporu se zákonem anebo pokud není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly provedeny). Rozsah povinnosti dostatečného odůvodnění se pak může měnit *„podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument*

účastníka.“ (viz rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130). Soud, který se s argumentací vypořádává, ji nemůže pouze odmítnout pro nesprávnost, ale musí uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.

[13] Z výroku napadeného rozsudku je jednoznačně zřejmé, že jím došlo k zamítnutí žaloby. Z jeho odůvodnění je bez potíží seznatelné, z jakých důvodů soud žalobu zamítl a jaké skutečnosti považoval za rozhodné. O přezkoumatelnosti napadeného rozsudku svědčí též skutečnost, že stěžovatelka v kasační stížnosti se závěry krajského soudu polemizuje (k tomu viz např. rozsudek NSS ze dne 6. 4. 2017, č. j. 3 As 95/2016 – 64). Stěžovatelka městskému soudu vytýká, že se opomněl zabývat důvodem neumožnění vstupu na zastupitelský úřad a pouze uzavřel, že mohla využít živé fronty, přestože jedním z důvodů odepření vstupu byla neexistence registrace v systému Visapoint. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že se městský soud s touto námitkou dostatečně vypořádal. Soud stěžovatelce přisvědčil, že registrace nebylo pro podání žádosti třeba, nicméně uvedl, stěžovatelka měla využít úředních hodin pro daný typ žádostí, v čemž jí nic nebránilo. Jeden ze dvou uvedených důvodů nevpuštění stěžovatelky na zastupitelský úřad tak byl dle městského soudu důvodný, a proto její žalobu zamítl.

[14] Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku tak není důvodná. Lze tedy přistoupit k věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí.

[15] Nejvyšší správní soud na tomto místě poznamenává, že Ministerstvo vnitra podle informací dostupných ze spisu městského soudu respektuje judikaturu Nejvyššího správního soudu a žádost stěžovatelky věcně posuzuje. Zároveň je vhodné uvést, že skutečnost, že řízení o žádosti stěžovatelky bylo i přesto, že podala žádost jinak než osobně, zahájeno (jak vyplývá z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. května 2017, č. j. 7 Azs 227/2016 - 36, č. 3603/2017 Sb. NSS), sama o sobě nebrání úspěchu žaloby na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v tom, že bylo stěžovatelce bráněno v osobním podání žádosti (viz body 99 a 103 rozsudku rozšířeného senátu NSS č. j. 10 Azs 153/2016 - 52).

[16] Jádrem sporu v projednávané věci je, zda byl žalovaný oprávněn odepřít stěžovatelce vstup do svých prostor proto, že se dostavila mimo úřední hodiny vyhrazené pro podávání žádostí o pobytové oprávnění bez registrace v systému Visapoint, i když k takové registraci nebyla povinna (viz bod 74 rozsudku rozšířeného senátu č. j. 10 Azs 153/2016 - 52 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. srpna 2017, č. j. 2 Azs 193/2017 - 37). Městský soud dospěl k závěru, že ano, neboť stěžovatelce vytkl, že se se svou žádostí nedostavila na zastupitelský úřad v těchto úředních hodinách.

[17] Nejvyšší správní soud se s tímto názorem ztotožňuje. Stěžovatelka netvrdila, že by se snažila podat žádost osobně v úředních hodinách vymezených pro pobytovou agendu (v úterý a ve čtvrtek, jak vyplývá ze správního spisu), nýbrž rovnou podala žádost nejprve písemně a posléze se ji pokusila osobně potvrdit ve středu dne 23. 11. 2016, tedy v den a čas, který si sama stanovila. Až v kasační stížnosti stěžovatelka vznesla argumentaci ohledně nemožnosti podat žádost v určených úředních hodinách z důvodu korupce ovládající systém vpouštění žadatelů do budovy zastupitelského úřadu. Jde však o ničím

nepodložená tvrzení, ke kterým navíc Nejvyšší správní soud s ohledem na § 109 odst. 5 s. ř. s. nemůže přihlížet.

[18] Žalovaný by jednal nezákonně v případě, že by stěžovatelce odmítl umožnit podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu pouze proto, že neměla dopředu sjednaný termín v systému Visapoint. Jelikož však jedním z důvodů, pro něž nebyla stěžovatelka do budovy zastupitelského úřadu vpuštěna, byla i skutečnost, že se tak snažila učinit mimo vyhrazené úřední hodiny, nelze žalovanému jeho postup vytýkat. Každý správní orgán je oprávněn si svou činnost určitým způsobem zorganizovat, což zahrnuje i rozvržení úředních hodin pro jednotlivé oblasti působnosti správního orgánu. Stěžovatelka byla o organizaci úředních hodin žalovaného prokazatelně informována (minimálně v rámci vyřízení její stížnosti; navíc lze předpokládat, že tato informace byla i předtím veřejně dostupná), nicméně se rozhodla toto rozvržení nerespektovat. V takovém případě však nelze postup žalovaného shledat nezákonným.

[19] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadený rozsudek městského soudu je zákonný. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jenž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti měl, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jelikož mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady přesahující rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně dne 23. května 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu